

T.B.M.M.
HALKLARIN DEMOKRATİK PARTİSİ
Grup Başkanlığı

Sayı : 4254
Tarih : 26.11.2019

Türkiye Büyük Millet Meclisi -
KÜTÜPHANE VE ARŞİV
HİZMETLERİ BAŞKANLIĞI
Tarih: 26/11/2019
Sayı: -120.10-E.00000572549

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞI'NA

Kadına yönelik eril şiddetin son yıllarda gösterdiği artış kronik bir hal almış olup meselenin araştırılması, alınacak önlemlerin ve izlenecek yöntemlerin belirlenmesi amacı ile Anayasa'nın 98 inci, İçtüzüğü'nün 104 üncü ve 105 inci maddeleri gereğince Meclis Araştırması açılması için gereğini arz ve teklif ederiz.26.11.2019

Meral DANIŞ BEŞTAŞ

HDP Siirt Milletvekili

GEREKÇE

Dominik Cumhuriyetinde Mirabel Kardeşlerin katledildiği gün olan 25 Kasım, 1981 yılında tüm dünyada "Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele Günü" olarak ilan edilmişti. Bu vesileyle kadına yönelik şiddetin önlenmesi noktasında önemli bir farkındalık oluşmuş ise de ne yazık ki Türkiye'de erkek şiddeti daha da artmış ve kadın kırımı olarak nitelenebilecek bir duruma gelmiştir. İçişleri Bakanlığı tarafından paylaşılan verilere göre; 2016 yılında 304, 2017 yılında 353, 2018 yılında 280 ve 2019 yılı içinde ise sayının arttığına vurgu yapılarak 299 kadının erkek şiddeti neticesinde yaşamını yitirdiği ifade edilmiştir.

Kadın cinayetleri erkek şiddetinin en üst aşaması olarak karşımıza çıkarken kadına yönelik erkek şiddeti çok boyutludur. Fiziksel, psikolojik, sosyolojik ve ekonomik şiddet bağlamında erkek şiddetinin tüm boyutlarıyla ele alınması sorunun çözümü açısından elzemdir. Yine şiddetin önlenmesi için önce bu şiddetin doğru tanımlanmasına ihtiyaç vardır. Kadın cinayetleri çoklukla iktidar ve iktidarın çeşitli organları, hakeza medya

0000572549

tarafından "iktisadi kriz", "kişisel bunalım", "aile dramı", "ağır tahrik", "tutku cin: benzeri gerekçelerle meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır. Ancak, bu cinayetlerin ataerkilli sistemle ve erkek rejimlerin politika ve pratikleriyle doğrudan ilintili olduğu gerçeğini kabul etmeliyiz. Kadın cinayetlerinin, kadın kırımını olarak adlandırılacak boyutta oldukları ve sistematik özelliklerinin idrak edilmesiyle, kadın cinayetlerinin çözümü kavuşabilmesi mümkündür.

Kadın cinayetlerini besleyen etkenlerin başında ataerkilli sistem ve nüfuz ettiği kurumlar gelmektedir. Benzer şekilde kadın cinayetlerinin artmasındaki temel nedenlerden biri de mevcut iktidarın kadınları değersizleştiren söylem ve politikalarıdır. Bu nedenle kadın cinayetlerinin önlenmesi için siyasi iktidarın bu cinayetlere karşı gerekli koruyucu tedbirleri alması ve yargının kadın katillerini cezasız bırakmaması hayati önem taşımaktadır. Nitekim kadınları öldüren erkekler, mevcut cezasızlık politikalarından güç almaktadır.

Çeşitli platformlarda kadın sorunları mevzubahis olduğunda; TCK maddelerinden, 4320 Sayılı Ailenin Korunmasına Dair Kanun'dan, Kadın Erkek Fırsat Eşitliği Komisyonu'ndan, Aile İçi Şiddetle Mücadele Ulusal Eylem Planı'ndan, eğitim protokollerinden, atölye çalışmalarından, hazırlanan raporlardan söz edilerek elde edilmiş gibi görünen kazanımlara işaret edilmekte ancak, neden her gün en az 3 kadının maruz kaldığı şiddet nedeniyle hayatını kaybettiğinden; şiddet mağduru kadınların neden devlet korumasından yararlanamadığından; eğitim alan polis, sağlık görevlisi, hâkim, savcı, din görevlisi gibi personelin şiddet gören kadına yönelik tutumlarının neden değişmediğinden hiç söz edilmemektedir. Hakeza cezai yaptırımların yeterli oranda uygulanmadığına, kadın katillerinin haksız tahrik indirimleriyle ödüllendirildiğine ise hiç değinilmemektedir. Oysa tüm yasal mevzuatta yer alan ayrımcı uygulamalar tamamen kaldırılmadığı ve yargının eril kodlarla meseleye olan yaklaşımına son verilmediği müddetçe şiddet sorunun çözülmemeyeceği aşîkârdır. İktidarın konuya yaklaşımı vakaları ötelemek, görünmez kılmak, çoğu kez de meşru zeminlere taşımak biçiminde olmaktadır. Mevcut iktidarın, iktidarda olduğu dönem boyunca erkek şiddeti vakalarındaki artışın nedenleri araştırılmak yerine konunun manipüle edilmesi yahut gizlenmesi ile sorumluluk alınmaması ise meselenin tartışılması gereken bir diğer boyutudur.

Kadına Yönelik Şiddet ve Aile İçi Şiddetin Önlenmesine ve Bunlarla Mücadeleye dair sözleşme olan İstanbul Sözleşmesi önemli bir kazanım ise de hâlihazırda sözleşme adeta yok sayılmakta, hatta iktidar ve iktidarın mevcut araçları eliyle sözleşmenin anti propagandası yürütülmektedir. 2011 yılında imzalanmış olan İstanbul Sözleşmesi anayasa gereği uygulanmak zorunda ise de Sözleşmenin gereği yapılmamaktadır. Sözleşme gereği devlet kadına karşı şiddeti önlemek için her türlü tedbiri almalı, toplumsal cinsiyet eşitliğinin toplumun tüm kesimlerine nüfuz etmesi için çalışmalar yürüterek cinsiyete dayalı ayrımcılığı ortadan kaldırmalıdır.

İzah etmiş olduğum hususlar doğrultusunda bir meclis araştırması talep etme zarureti hâsıl olup, bu bağlamda alınacak önlemler, şiddetin sona erdirilmesi için gerekli yasal düzenlemelerin neler olacağı ve nasıl hayata geçireceği bağlamında bir komisyon kurulması elzemdir.

0000572549

1	ABDULLAH KOÇ	AĞRI	Abg
2	FİLİZ KERESTECİOĞLU	ANKARA	Flz
3	NECDET İPEKYÜZ	BATMAN	Necdet İpekyüz
4	AYŞE ACAR BAŞARAN	BATMAN	A. Acar
5	İMAM TAŞÇIER	DİYARBAKIR	Imam
6	GARO PAYLAN	DİYARBAKIR	Garo
7	MAHMUT TOĞRUL	GAZİANTEP	M. Toğrul
8	MURAT ÇEPNİ	İZMİR	Murat
9	EBRÜ GÜNAY	MARDİN	E. Günay
11	AYŞE SÜRÜCÜ	ŞANLIURFA	A. Sürücü
12	HABİP EKSİK	İĞDIR	Habip
13	HÜSEYİN KAÇMAZ	ŞIRNAK	H. Kaçmaz
14	AHMET ŞIK	İSTANBUL	A. Şik
15	PERO DUNDAR	MARDİN	P. Dunder
16	TUMA ÇELİK	MARDİN	Tuma
17	RIDVAN TURAN	MERSİN	R. Turan
18	ŞEVİN ÇOŞKUN	MUŞ	Sevin
19	MENSUR İŞİK	MUŞ	M. İşik
20	SERPİL KEMALBAY PEKGÖZEGÜ	İZMİR	Serpil Kemalbay